

Suus & Sonja genieten van hun meiden-huishoudens

'We zijn de donors zo dankbaar'

Dat Suus (33) en Sonja (45) graag samen kinderen wilden, wisten ze al snel toen ze een relatie kregen. Maar hoe en wat, dat was voor het lesbische stel nog even de vraag. Inmiddels hebben de vrouwen twee prachtige dochters, maar de weg daar naartoe was niet makkelijk.

Tekst: Renée Brouwer - Foto's: privébezit

Zo'n zestien jaar geleden leerden Sonja en ik elkaar kennen. Dat is nog best een grappig verhaal, want we kwamen elkaar voor het eerst 'tegen' op het online gastenboek van het cabaretduo Plien en Bianca. Als groot fan had ik na een van hun optredens een leuk berichtje voor hen op hun site geschreven en twee vrouwen reageerden daarop, waaronder Sonja. We raakten met z'n drieën aan de praat en wisselden e-mailadressen uit. Op MSN praatten we verder, in die tijd was er verder nog geen sociale media, en vooral tussen Sonja en mij klikte het direct. Weliswaar eerst nog vriendschappelijk, want Sonja en ik vielen toen nog alleen op mannen. Tenminste, dat dachten we, want toen we na drie maanden chatten voor het eerst in het echt met elkaar afspraken, merkten we allebei ook een fysieke aantrekkingskracht. Het was een soort spanning die je alleen met iemand hebt die je echt leuk vindt. Na een tweede date spraken we voorzichtig onze gevoelens naar elkaar uit en gelukkig was het wederzijds. We werden verliefd en dat voelde zo fijn. Alles klopte tussen ons. Bij Sonja kon ik helemaal mezelf zijn en zij andersom ook bij mij."

IN HET HUWELIJKSTREINTJE

"Na een jaar gingen we samenwonen en nog eens drie jaar later waren we verloofd. Eigenlijk is dat nog niet eens zo heel romantisch gegaan. Het was niet zo dat een van ons voor de ander op de knieën ging, maar we besloten het gewoon. We woonden al een tijdje samen en het ging heel goed tussen ons. Trouwen was dus een logische stap. Waar wisten we alleen nog niet. Toevallig zagen we in die periode een oproep van een tv-programma dat stelden zocht die op televisie wilden trouwen. Dat leek ons wel leuk en dus gaven we ons op. Tot onze grote verbazing werden we al snel daarna uitgenodigd om auditie te komen doen. Omdat er heel veel leuke stellen wilden meedoen, werden we uiteindelijk niet geselecteerd, maar toen zagen we een oproep van de NS. Het vervoersbedrijf zocht verschillende vrouwenstellen die wilden trouwen in verband met het Boekenweekgeschenk 'Twee vrouwen' van Harry Mulisch. En het bijzondere was dat het huwelijk zou worden voltrokken in een trein. Dat leek ons nog leuker en tot onze verbazing werden we hier wel voor geselecteerd. Kort daarna trouwden we met een klein aantal gasten in een coupé onderweg naar Utrecht. In het Spoorwegmuseum gaven we onze huwelijksreceptie, net als de andere twee stellen die die dag ook in de trein trouwden. Het was heel bijzonder, een dag om nooit te vergeten! Vóór ons huwelijk hadden Sonja en ik het wel eens over kin-

deren. We wilden ze allebei heel graag, maar Sonja wilde liever ook eerst nog even genieten van elkaar. Maar ik kon niet wachten om kinderen te krijgen, dus toen we eenmaal getrouwd waren, gingen we ervoor. In ons geval betekende dat op zoek gaan naar een geschikte zaaddonor. Ook moesten we beslissen wie van ons de baby zou gaan dragen. Omdat we het liefst twee kinderen wilden die biologisch gezien volledig familie waren van elkaar, besloten we dat ik het beste zwanger kon worden. Sonja is nou eenmaal twaalf jaar ouder dan ik en zij had ook minder de behoefte om onze kindjes te dragen. De keuze was snel gemaakt. Onze zoektocht naar een goede zaaddonor duurde alleen wel wat langer. Via via kwamen we op een speciale site terecht waarop je in contact kunt komen met verschillende zaaddonors. Het klinkt misschien gek, maar eigenlijk voelde dat een beetje als winkelen. Foto's van de zaaddonors zie je op zo'n site niet, maar we konden precies aangeven wat voor man we ongeveer zochten. Zo vonden wij het belangrijk dat onze zaaddonor net als Sonja blond haar en blauwe ogen had. Op die manier zou ons kind qua uiterlijk namelijk alsnog een beetje op haar lijken. Daarnaast wilden we graag een donor die verder geen rol in het leven van ons kind wilde spelen, maar die in de toekomst wel openstond voor eventueel contact, mocht onze zoon of dochter dat later willen. Afzonderlijk van elkaar maakten Sonja en ik een top vier. Het bleek dat we allebei dezelfde donor op nummer 1 hadden staan. We stuurden hem een berichtje en vertelden ons verhaal. Al snel kregen we een reactie van hem terug, waarin hij schreef dat hij ons graag wilde helpen. Zijn naam is privé, maar hij was eind dertig en hbo-opgeleid. Wat uiterlijke kenmerken betreft matchte hij perfect met wat wij wilden en ook met zijn interesses en hobby's voelden we een klik. Zo was hij erg sportief en hield hij van reizen. Genetische afwijkingen had hij niet - daar had hij een doktersverklaring als bewijs voor - en het allerbelangrijkste: hij had al eerder andere stellen met een

kinderwens geholpen, hij wist hoe het 'werkte'. Binnen een week spraken we met hem af."

ONGEMAKKELIJK

"Onze eerste kennismaking was best spannend. We spraken af op een openbare plek, veilig in een restaurant. Toen we hem zagen, kwam er direct een soort rust over ons heen. Hij zag er nog leuker uit dan op de foto's! Ook was hij heel aardig. Dat moest hij ook wel zijn, gezien het feit dat hij ons kosteloos wilde helpen. Hij vertelde dat hij dat vooral wilde doen, omdat hij van dichtbij had gezien hoe moeilijk het soms voor stellen kan zijn om geen kinderen te kunnen krijgen. Gelukkig was er van beide kanten een klik en een paar weken daarna deden we voor het eerst een poging. Via een ovulatie-test wist ik dat ik die dag een eisprong had en onze donor kwam daarom naar ons huis. Daar doneerde hij zijn zaad in een potje en Sonja bracht het vervolgens met een speciaal spuitje bij mij in. Het klinkt een beetje ongemakkelijk en dat was het ook wel, maar we deden het voor een goed doel. Jammer genoeg bleek het in de eerste ronde zonder resultaat, maar na mijn tweede eisprong was het wel raak. Ik was zwanger! Dolgelukkig meldden Sonja en ik ons

voor de eerste echo en we zagen al een heel klein hartje kloppen. Een supermooi moment. Dat ieniemienie stipje op het scherm was gewoon ons kindje. We konden het bijna niet geloven, zo blij waren we.

Helaas bleek het tijdens de tweede echo echter helemaal mis te zijn. Het vruchtje was gestopt met groeien en het hartje klopte ook niet meer. Verslagen verlieten we de verloskundigenpraktijk met een nieuwe afspraak voor de curettage. Het vruchtje moest worden weggehaald en het enige wat ik kon

'Onze kinderwens betekende op zoek gaan naar een zaaddonor. Ook moesten we beslissen wie van ons de baby zou dragen'

tuurlijk manier een einde aan deze zwangerschap. Een tweede miskraam in tweeënhalft jaar tijd. Tot mijn grote frustratie lukte het daarna niet meer om zwanger te worden. Ik heb een onregelmatige cyclus, wat betekent dat ik niet elke maand rond dezelfde tijd een eisprong heb. Blijkbaar hadden we met de andere keren steeds mazzel gehad. Helaas kregen we daarna nog een klap te verduren. Na nog eens een half jaar proberen wilde onze zaaddonor er plotseling mee stoppen. Het duurde voor hem te lang en hij wilde niet meer meewerken. Ergens wel begrijpelijk, want hij moest de keren dat ik wél een eisprong had, steeds direct naar ons toekomen, maar tegelijkertijd was het heel moeilijk voor Sonja en mij. Daar ging onze wens voor een tweede kind. We wilden zo graag twee kinderen van dezelfde donor en nu ging dat opeens niet meer door. Wat moesten we doen? Zonder een donor ging het überhaupt nooit lukken."

HOOP

"Boos en verdrietig deelden we onze frustraties met onze vrienden. Zij hadden ook een kind met hulp

Op zoek naar een donor

De **Wet Donorgegevens Kunstmatige Bevruchting** uit 2004 stelt dat elk kind recht heeft op kennis over zijn biologische afstamming, waardoor de gegevens van iedere zaaddonor in Nederland sindsdien bekend moeten zijn.

Als je afhankelijk bent van donorzaad om zwanger te kunnen worden, kun je twee wegen bewandelen:

1. Via een van de zeven spermabanken in ons land.

Nadeel is dat er een lange wachtlijst is, gemiddeld ruim een jaar, vanwege het tekort aan zaaddonoren. Ook weet je niet wie de vader is, wel kun je een aantal eigenschappen van de donor bekijken zoals uiterlijke kenmerken, opleiding en beroep. Kies je voor deze weg, vindt de inseminatie plaats in een fertiliteitskliniek.

Vanaf 12 jaar kan je kind bij de **Stichting Donorgegevens Kunstmatige Bevruchting** (www.donorgegevens.nl) een donorpaspoort opvragen. Daarin staat hoe de donor er ongeveer uitziet, gegevens over zijn persoonlijkheid en wat voor soort werk hij doet. Vanaf 16 jaar heeft je kind het recht om de biologische vader te ontmoeten.

2. Via een eigen zoektocht, zoals Suus en Sonja hebben gedaan.

Je kunt zoeken binnen je eigen vrienden- en kennissenkring of online. Je bepaalt zelf of er ooit enig contact zal zijn tussen de donor en je kind. Het grote voordeel is dat je de persoon en zijn eigenschappen kent. Bovendien is er geen wachtlijst en kun je jezelf insemineren. Wel is het belangrijk om met deze donor heel goede afspraken te maken.

denken was: zouden we ooit nog een kindje krijgen? Hoewel we erg verdrietig waren, besloten we niet op te geven. Ook onze donor steunde ons en zei dat we het gewoon nog een keer konden proberen. Dat deden we en de ronde na mijn miskraam was het opnieuw raak. Ik was weer zwanger. We waren superblij, maar tegelijkertijd ook erg bang dat het alsnog mis zou gaan. Gelukkig gebeurde dat niet en toen we de twaalf weken eenmaal gepasseerd waren, konden we eindelijk een beetje opgelucht ademhalen. Ondertussen was ik echt heel erg miselijk. Minstens vier keer per dag gaf ik over en ik voelde me hondsberoerd. Mijn huisarts gaf me er wel pillen voor, maar die wilde ik niet. Geen troep in mijn lichaam tijdens de zwangerschap. Het was echt een beetje overleven, maar gelukkig voelde ik me bij de 20 weken eindelijk beter. We wisten toen al via een geslachtsecho dat we een dochter zouden krijgen. Een dochter! Dat was wat we zo graag wilden. We waren dolgelukkig."

MAMA'S

"Op 21 februari 2014 werd Nona geboren. Een wolk van een baby van 3060 gram. Omdat ik met 28 weken zwangerschapsdiabetes bleek te hebben,

werd ik met 40 weken ingeleid. Langer zwanger zijn zou te gevaarlijk worden, dus mijn bevalling moest wel worden opgewekt. Helaas kreeg ik niet genoeg ontsluiting en kwam ik in een urenlange weeënstorm terecht. Omdat de hartslag van de baby ook niet meer goed kon worden gemeten, eindigde de bevalling onverwachts in een spoedkeizersnede. De bevalling was dus zwaar, maar toen ik Nona eindelijk in mijn armen kreeg, kon ik alleen maar huilen van geluk. Net als Sonja. Zij was zo trots op mij en Nona. Ze was echt prachtig en we waren meteen helemaal verliefd op haar. Eindelijk was ze er. Onze dochter waar we zolang op gewacht hadden.

Met zijn drieën vormden we een gelukkig gezin. Nona was een heerlijk kind en we zaten lang op een roze wolk. Mede hierdoor wilden we graag snel voor een tweede kindje gaan. Anderhalf jaar na Nona's geboorte was het zover. Met hulp van onze zaaddonor was ik snel weer zwanger, maar tijdens de eerste echo zag de verloskundige tot ons grote verdriet dat het een buitenbaarmoederlijke zwangerschap was. Gelukkig bevond het vruchtje zich niet in mijn eileider, want dat was nog gevaarlijker geweest. Maar buiten de baarmoeder was er geen enkele overlevingskans. Het was heel verdrietig en bijna niet te bevatten, maar we konden er verder niks aan doen. Uiteindelijk kwam er op een na-

'De donor wilde dit doen, omdat hij van dichtbij had gezien hoe moeilijk het voor stellen kan zijn om geen kinderen te kunnen krijgen'

van een zaaddonor gekregen en begrepen onze zorgen en verdriet als geen ander. Vandaar dat ze hun donor aan ons voorstelden. Was hij misschien geschikt? Zij hadden goede ervaringen met hem, dus waarom gaven we hem niet een kans? Hoewel Sonja en ik direct weer een beetje hoop kregen, moesten we er ook eerst goed over nadenken. Een kind van een tweede zaaddonor... wilden we dat wel? En wat als onze kinderen elkaar later niet als volledige familie zouden zien, omdat ze twee verschillende donoren hadden? Met mij als hun biologische moeder zouden ze in ieder geval halfzussen of halfzusen

‘We zijn onze donors zo dankbaar, zonder hen hadden we onze meiden nooit gehad’

halfbroer zijn, maar was dat wel genoeg voor de vanzelfsprekende liefde tussen hen? Sonja en ik praatten er lang over en kwamen tot de conclusie dat het eigenlijk niet zoveel uitmaakte. Onze kinderen werden in een warm nest geboren en dat maakten ze al genoeg familie van elkaar. We namen contact op met onze tweede, toekomstige zaaddonor.

Ook hij wilde ons graag kosteloos helpen. Het was een aardige en sociale man, maar qua uiterlijk zag hij er heel anders uit dan onze eerste donor. Zo had hij bruin haar en groen-bruine ogen en leek hij meer op mij dan op Sonja. Het maakte ons niet meer zoveel uit. Onze kindrewens was zo groot, we waren allang blij dat we opnieuw een goede en betrouwbare donor hadden gevonden. Hij vertelde heel veel over zichzelf en was eerlijk over zijn eigen gezin. Zelf had hij dus ook kinderen, maar zij wisten niet dat hij een zaaddonor was. Zijn vriendin was er wel van op de hoogte en vond het volgens hem prima. Waarom zijn kinderen het niet wisten, weten we niet, maar daar hadden we zelf natuurlijk ook niet zoveel over te zeggen. Het was zijn eigen beslissing en dat respecteerden wij.”

EINDELIJK COMPLEET

“In totaal duurde het zo’n anderhalf jaar voordat ik zwanger was van onze tweede dochter Jiva. Daarvoor heb ik helaas nog eens drie miskramen gehad. Erg heftig, maar niet zo zwaar als de eerste twee keer. Op de een of andere manier vond ik het die keren moeilijker. Gelukkig had onze donor veel geduld en wilde hij net zolang doorgaan totdat het wél zou lukken. Het gekke was dat ik tijdens de zwangerschap van Jiva helemaal niet misselijk was in tegenstelling tot de zwangerschap van Nona. Daarom was ik ervan overtuigd dat we een jongetje

zouden krijgen. Er wordt immers vaak gezegd dat je vooral bij een meisje erg misselijk bent. Wel had ik veel last van mijn bekken en ook mijn zwangerschapsdiabetes stak de kop op. Dit keer was het zelfs zo erg dat ik insuline moest spuiten en dat had weer tot gevolg dat ik met 38 weken al werd ingeleid. Ook deze keer kwam de bevalling slecht op gang en werd het uiteindelijk weer een keizersnede. Erg jammer, want ik wilde zo graag op een natuurlijke manier bevallen. Toch vergat ik alles direct, toen Jiva op 22 december 2018 geboren werd. Opnieuw kregen we een prachtig kindje van dit keer 3305 gram waar Sonja en ik meteen zoveel van hielden. Ons gezin was eindelijk compleet.”

DANKBAAR

“Inmiddels zijn Nona en Jiva zes en een. We zijn super gelukkig met onze twee mooie meiden. Met z’n vieren vormen we een echt meidenhuis en het is leuk om te zien hoe gek de kinderen op elkaar zijn. Tegelijkertijd verschillen ze ook veel van elkaar. Zo lijkt Nona wat uiterlijk betreft meer op Sonja en Jiva meer op mij. Verder is Nona een echte prater, heel lief, sociaal en rustig. Jiva daarentegen is een lekkere, pittige dame die veel van stoeien en aandacht houdt en erg ondernemend is. Ik kan me geen leven zonder hen indenken. Sonja en ik hebben het samen nog weleens over een eventueel derde kind gehad. Zij zou het nog wel willen, maar voor mij hoeft het niet meer zo. Twee kinderen is echt meer dan genoeg, we hebben onze handen nu al vol aan ze. Zonder onze donors hadden we ze nooit gehad. Zaaddonors zijn daarom zo belangrijk voor lesbische stellen met een kindrewens. We zijn ze echt voor altijd dankbaar voor hun geweldige hulp!” ■